

РЕШЕНИЕ

№ 32074

гр. София, 13.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3220** по описа за **2026** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. С. Ц. срещу Решение № 408/05.02.2026 г., постановено по АНД № 15389 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, 121 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № №25-4332-015934/07.07.2025 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

С посоченото наказателно постановление, за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП.

В касационната жалба се поддържат доводи за неправилност на първоинстанционното решение поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Развиват се възражения за липса на мотиви поради дефицити както във фактическите установявания на съда така и в оценъчната му дейност. Според касатора административния орган не е ангажирал доказателства за умишлено извеждане на автомобила, доколкото поднасяне е възможно и по други причини, а съдът без да извърши необходимия анализ е презюмиръл умисъла единствено по настъпилия резултат. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление и да присъди

направените по делото разноси.

В съдебно заседание касаторът не се явява лично, представлява се от адв. В., който поддържа жалбата и претендира разноси.

Ответникът по касация - началник сектор към СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило становище чрез процесуален представител, в което се сочат съображения за правилност на оспорваното решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 22.06.2025 г. свидетелите Р. Н. П. и В. Й. В. и двамата автоконтрорьори в ОПП-СДВР били на работа, като се намирали в служебен автомобил на МВР - „Ф. Голф” с рег. [рег.номер на МПС] в района на кръстовището на [улица]с [улица].

Около 16.20 часа вниманието им привлякъл водач на лек автомобил „БМВ 318И” с рег. [рег.номер на МПС] . Същият движейки се по [улица]с посока на движение от ул.”Д-р.Н. Н.” към @@6@ [населено място], при навлизане в кръстовището образувано от [улица]с [улица], извършил маневра - ляв завой, като преднамерено извел автомобила извън контрол, чрез презавиване довеждайки го до загуба на сцепление на гумите с пътя. С това действие, водачът създал опасност за другите участници в движението и пътната инфраструктура. Пътната настилка била сух асфалт.

Свидетелите П. и В. спрели водача на [улица]срещу блок 378, като установили същия като С. С. Ц. и автомобилът бил негова собственост.

Горната фактическа обстановка съдът е извел от показанията на свидетелите Р. П. и В. В., като изводът за умишлено и преднамерено извеждане на автомобила е изградил въз основа на зрителните им и звукови възприятия за шум от форсиране и поднасяне на задницата на автомобила.

Правилно въззивният съд е кредитирал показанията им за видяното. Те са възприели станалото пряко, намирали са се в непосредствена близост до кръстовището и са имали пълна видимост върху движението на автомобила.

Правилно СРС е ценил с повишено внимание обясненията на жалбоподателя и показанията на

неговия спътник – свидетелят Д. С.. Наведеното като фактически твърдения от страна на касатора Ц. следва да се преценява с особено внимание, тъй като обясненията на същия освен доказателствен източник представляват и средство за защита, а обстоятелството, че със св. С. са в приятелски отношения индикира за възможна пристрастност от изхода на делото.

Независимо от горното и двамата потвърждават съществена част от фактите, а именно, че при левия завой автомобилът е поднесъл, което е наложило извършване на последваща маневра за овладяването му. Различието в показанията касае единствено причината за това поведение – изпускане на съединителя, което и двамата са обяснили с приплъзване на крака на водача.

В съдебното производство пред СРС не са допуснати процесуални нарушения. Направена е проверка на обжалваното НП, обсъдени са възраженията на жалбоподателя.

АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи, в сроковете по чл. 34 ЗАНН и при спазване на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В двата акта са ясно посочени датата, часът, мястото, начинът на извършване на нарушението, използваното МПС, фактическите действия на водача, правната квалификация на нарушението и санкционната норма.

Независимо от това, касационната инстанция намира, че изводът за доказано нарушение на чл. 104Б, т.2 от ЗДвП е неправилен. Съдът намира, че административнонаказателното обвинение е недоказано по следните съображения.

Безспорно е по делото, че при левия завой автомобилът е понесъл, след което водачът го е овладял и върнал в посоката му на движение. Ако автомобилът чрез презавиване е преднамерено доведен до загуба на сцепление на гумите, както се твърди в НП, с цел автомобилът да поднесе и да се осъществи поведение, което е различно от целите, за които се използват пътищата за обществено ползване, може да осъществи състава на нарушението на нормата на чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП, според която: „Чл. 104б.(Нов - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) На водача на моторно превозно средство е забранено да: ... 2. използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“.

В АУАН и НП изрично е отразено, че водачът „преднамерено извежда автомобила, който управлява, извън контрол чрез презавиване, довеждайки го до загуба на сцеплението на гумите с пътя“. Т.е. в акта и НП се твърди умишлено деяние с посочените обективни характеристики. Законът не изисква употреба на специална терминология или легална дефиниция на „дрифт“, но следва безспорно да се установи, че се касае за умишлено опасно шофиране, при което преднамерено се нарушава сцеплението на гумите с асфалта, а не за случайно по-силно натискане на газта в завой или изпускане на съединителя, при което колата може да поднесе. Второто деяние може да се дължи и на невнимание и макар и също да е нарушение, не попада в хипотезата на чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП. То може да осъществява съставите на нарушенията на чл. 20, ал. 1 и 2 от ЗДвП.

Разликата между нарушението на чл. 104Б, т.2 от ЗДвП, когато се касае за преднамерено нарушаване сцеплението на гумите с асфалта и тези на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП – загуба на контрол върху МПС или чл. 20, ал. 2 от ЗДвП – несъобразена скорост с конкретната пътна обстановка – навлизане в завой, е във формата на вината при извършване на деянието. Нарушението по чл.

104Б, т. 2 от ЗДвП, когато се касае за преднамерено нарушаване на сцеплението на гумите на автомобила с асфалта, се извършва умишлено, докато загубата на контрол и управлението с несъобразена скорост с конкретната пътна обстановка – влизане в завой, са непредпазливи деяния.

При еднократно поднасяне на автомобила в завой при потегляне от първа предавка, което може да е вследствие умишлено нарушаване сцеплението на гумите с асфалта или на по-рязко подадена газ, или на по-рязко завиване на волана, при липса на конкретни данни за умишъла на водача, не може да се изключи непредпазливо деяние. Следователно, основателни са доводите в жалбата, че не е доказано по несъмнен начин касаторът да е извършил нарушението. Двамата преки очевидци – полицейските служители Р. П. и В. В. дават ясни и непротиворечиви данни за място, време, посока на движение, извършване на ляв завой, навлизане с газ в завоя, презавиване, загуба на сцепление и странично поднасяне на автомобила. Но те не могат да дадат данни за причината за станалото. Възможно е да е налице несъобразяване на скоростта на автомобила при потегляне с пътна обстановка – навлизане в завой или загуба на контрол, поради невнимание, или не добра преценка на водача. Не всяко поднасяне на автомобил е следствие на умишлени действия, които биха могли да попаднат в хипотезата на чл. 104Б, ал. 1 от ЗДвП. При липса на други доказателства за умишъла на лицето, за него следва да се съди от характеристиките на конкретното деяние. В случая твърденията на свидетелите са, че водачът е извел автомобил от сцепление първо с ляв, а после с десен завой, но това са и обичайно необходимите маневри за овладяване на автомобила при поднасяне. Твърденията на свидетелите, че действията са извършени умишлено с особената цел да се извържу т.нар. „дрифт“ са техни лични оценки, които не представляват доказателство. Твърдението на касатора, че поднасянето е било инцидентно не се оборват от доказателствата по делото. Няма категорични доказателства за умишъл на водача за извършване на нарушение по посочената норма и деянието по своите характеристики не може да доведе до категоричен извод за наличие на такъв.

На последно място, твърденията в акта и НП, че деянието е извършено преднамерено, е правна квалификация, която подлежи на доказване, а не конкретен факт. Формата на вината в административно-наказателното производство подлежи на доказване от административнонаказващите органи. Тя може да се установява с конкретни факти от начина на движение на автомобила, продължителността на деянието, поведението на водача, които следва да са описани в акта за административно нарушение и наказателното постановление, тъй като именно срещу фактите лицето упражнява правото си на защита.

В случая не е налице описание на такива факти. Употребената дума преднамерено е квалификация, която замества думата умишлено и подлежи на доказване, а не е факт. Не е описано колко време е продължило деянието, колко пъти автомобилът е изправи движения наляво и надясно, съответно е загубил сцепление на гумите с асфалта, за да се прецени може ли да се изключи деяние по непредпазливост.

Действително, в съдебно заседание свидетелят В. е завили, че това е направено няколко пъти. На първо място, описание на такъв факт няма нито в акта, нито в наказателното постановление, доколкото право на обвиненото лице е да се запознае с фактите, въз основа на които се твърди умишъл. Т.е.- актът и НП са издадени в нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, т. 5 от ЗАНН, като не са описани съществени обстоятелства на нарушението, свързани с възможността за защита на

лицето. С. от съдържанието на тези документи, не е налице многократно извършвано деяние.

На следващо място, никой от другите свидетели не е заявил, че действията са извършени многократно. Напротив, св. С. е заявил, че е налице еднократно поднасяне на автомобила, след приплъзване на крака на водача на съединителя, при което водачът е направил действия да овладее движението ѝ. Свидетелят П. заявява, че водачът е влязъл с повече газ и е дрифтил, без никакви уточнения какво разбира под това определение и за начина на движение на автомобила.

Съдът взе предвид и това, че тежестта за доказаване на повдигнатото административнонаказателно обвинение е на административния орган. Жалбоподателят не е длъжен да доказва невинността си. При липса на доказателства за субективната страна на деянието, НП е незаконосъобразно и следва да се отмени и да се постанови ново в обратния смисъл.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски за адвокатско възнаграждение за двете инстанции - в размер на 400 лева (204,25 евро) за производството пред СРС и 100 евро за това пред касационната инстанция.

Неоснователно е възражението за прекомерност на тези разноски, доколкото те отговарят на фактическата и правна сложност на делото, на участието на страните и на процесуалното му развитие.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. С. Ц., Решение № 408/05.02.2026 г., постановено по АНД № 15389 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, 121 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-015934/07.07.2025 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР и жалбоподателят е осъден да плати на СДВР разноски в размер на 86,92 евро /170лв./ юрисконсултско възнаграждение, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 25-4332-015934/07.07.2025г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на С. С. Ц., ЕГН [ЕГН], за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР ДА ЗАПЛАТИ на С. С. Ц., ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 304,25 евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

